

Til § 131.

Første Stykke er redigeret i Overensstemmelse med Afstemningen i begge Rigsdagens Thing. I andet Stykke er istedetfor „Slag med Klinge eller Lamp" sat „Klingeslag", da der, naar Lampstraf affattes, ikke kan forudsættes at ville have Lamp ved Haanden ombord.

Til § 132.

Jfr. den almindelige Straffelov §§ 215—217.

Til § 133.

Denne Paragraf stemmer med et Forslag af Landssthingets Udvalg i Rigsdagssamlingen 1870.

Til § 134.

Straffen kan, naar Gjerningen ikke sker af Gagnytte, i Almindelighed være Fængsel, men ellers maa den medføre i det Mindste Tab af Embede eller Bestilling og maa ligesom Bedragerstraf (almindelig Straffelov § 251) kunne stige højere.

Til § 136.

Jfr. den almindelige Straffelov § 117. Samme Lovs § 243 kan medføre større Straf.

Til § 137.

Ved de Foresattes Opfordring forledes de Undergivne skundom til unyttige og trykkende Udgifter (f. Ex. til Pynt eller til Rudsning af Munderingsfager), hvorfor oftere er gjort Forbud derimod, Inf. Regl. 3 D. S. 96 § 3, Jrd. 14de Septbr. 1774 § 20.

Til § 138.

Disse Handlinger forbydes, fordi de ere skadelige for Subordinationsforholdet, Inf. Regl. 3. D. S. 28 § 4, S. 33 § 4, S. 72 § 6, Kr. Art. Br. af 1756 §§ 121 og 146, Anordn. 27. April 1792 Kap. 2 § 5, Jrd. 14de Septbr. 1774 § 20. Dette gjælder især om Gaver og Pengelaan af Underordnede, hvilket dog hidtil er indskrænket dertil, at Officerer ikke maa indlade sig i dette Forhold med Underofficerer og Menige, og Underofficerer ikke med Menige, men selv dette kan neppe ubetinget forbydes, efter at almindelig Værnepligt er indført, da de paagjældende Personer endog kunne være hinandens nære Slægtninge. For at give Reglen fornøden Bestemthed for de vigtigste Tilfælde har man efter nogle fremmede Militærløves Exempel troet, at Straf ikkun da burde anvendes for at modtage Gaver eller Pengelaan af Underordnede, naar dertil ikke gives Foresattes Tilladelse, forudsat, at Handlingen ikke i Øvrigt indeholder en Pligtstridighed. Skal Officeren have sin Bataillons- eller Regimentschefs og en Underofficer sin Kompagni-, Eskadron- eller Batterichefs Samtykke, vil et saadant endog sjelden blive begjært, naar Forholdet kan medføre nogen Mislighed, og kan i saa Tilfælde ikke ventes med-

delt, da det er en fast Anskuelse i Krigsstanden, at slige Gaver og Laan bør undgaaes. Med Hensyn til andre Kontrakter kan neppe noget lignende Forbud gøres, og Straf bliver derfor kun at anvende, naar det oplyses, at den Foresatte har misbrugt sin Stilling til at formaa en Undergivne til at indgaa en skadelig Forbindtighed, f. Ex. en Kautionsforpligtelse. Hele Bestemmelsen angaar i Øvrigt væsentlig kun Forholdet mellem Foresatte og deres Undergivne, idet man kun i Henseende til Undermænd af samme Afdeling har troet at burde udstrække Forbudet til at omfatte Overmænd i Almindelighed. Uden denne Undtagelse vilde det f. Ex. være en Underofficer tilladt at modtage Gaver eller laane Penge af en Menig ved et andet Kompagni af samme Bataillon, hvilket let kunde give Anledning til Misbrug.

9de Kapitel.

Om saadanne Misbrug af den militære Magt eller Myndighed, som ikke angaa Forholdet mellem Overmænd og Undermænd.

Til § 139.

I Almindelighed vil Befalingsmanden have anseet sig befriet til Magts Anvendelse, og da han ogsaa kan drages til Ansvar, hvis han feiler i ikke at bruge Magt, maa Straffen ordentligvis være lempelig.

Om Følgerne bør tilregnes ham, bør bedømmes efter de Omstændigheder, som sandt Sted, da Beslutning skulde tages. Hvis det endog efter disse „har været aabenbart", at Magts Anvendelse var ubefriet, kan Feilen ligge i et urigtigt Omdømme, og derfor kunne Følgerne ikke altid tilregnes som forsætlige. Med sidste Punktum jfr. den almindelige Straffelov §§ 87, 95 og 96.

Til § 140.

Her kan sjelden være nogen Tvivl om Handlingens Ulovlighed, og paa Grund af de farlige Følger for Riget, som Gjerningen kan medføre, maa Straffen kunne blive betydelig. Enkelte Militærløve bestemme endog ubetinget Bidsstraf.

Til § 141.

Her ville kunne komme til Anvendelse den almindelige Straffelovs §§ 107 og 141. At her kun omtales Forbrydelser imod de borgerlige Love, er grundet deraf, at der, naar Straffen er bestemt i den militære Straffelov, allerede i vedkommende Bestemmelse vil være taget Hensyn til den i denne Paragraf omhandlede Omstændighed, jfr. §§ 134, 136 og 151.